

Semmi

A pszichoterapeutám
a testi tüneteim nem jegyzi.
Önismeret, áll a honlapon.
Arra kér, időre érkezzek,
időben távozzak, pontosan
utaljak. Úgy hivatkozik rám:
„maga fiatal hölgy” – amit én úgy
fordítok: „te éretlen lány”.
Sok hasonlatom lenne még
magamra. Azzal telne el
egy egész óra, hogy képekkel
írom körbe koordinátáim,
és kipirulok izgalomban.
De ~~sajnos~~ minden szubjektív.
A pszichoterapeutám becsülettel
fizetem: az összeg önmérsékletre int.
Ennyi pénzt ne adjak csak azért, hogy
vásároljak magamnak egy udvarias valakit.
Egy délután – megannyi hasonló
délután után – megfogalmazom,
hogy ugyanaz ismétlődik bennem,
és ráadásként ismétlődik a felismerés
fájó ténye. Rossz gramofon – mondom
sután, tapogatózom, mint akit még nem
értek szavak, és belezuhanok pszicho-
terapeutám szakképzett tekintetébe.
Ő golyóstollal
írja egy fénymásolólapra.
„Célja égig ér.
Alkata depresszív.
Önképében minden érték
és kitűzött cél = semmi.”
Mondja, milyen érzés
az elérhetőt elérni?

A szemében őszi gyümölcs vagyok,
nem hölgy, sem lány. Látni ritka
érésem: szép. Hullásom: fáj.